UCHWAŁA Nr XXVIII/267/2016
RADY MIEJSKIEJ W KARCZEWIE
z dnia 30 listopada 2016 r.

w sprawie skargi kasacyjnej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 września 2016 r. sygn. akt II SA/Wa 583/16 stwierdzającego nieważność uchwały Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013 r. nr XLIII/404/2013 w sprawie zmiany Statutu Gminy Karczew

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 oraz art. 98 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446 z późn. zm.[1]) i art. 173, art. 175 §1 oraz art. 177 §1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r., poz. 718 z późn. zm.[2]) uchwala się, co następuje:

§ 1. 1. Postanawia się zatwierdzić czynność wniesienia skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 września 2016 r. sygn. Akt II SA/Wa 583/16, stwierdzającego nieważność uchwały Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013r. nr XLIII/404/2013 w sprawie zmiany Statutu Gminy Karczew w części obejmującej §22 ust. 1-4, §23 ust. 2, §27, §28 ust. 1 i 2, §29 ust 2, §49, §78 ust. 4 oraz upoważnia się Burmistrza Karczewa do dalszego podtrzymywania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym w Warszawie skargi kasacyjnej z dnia 20 października 2016 r.

2. Skarga kasacyjna z dnia 20 października 2016 r. stanowi Załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Karczewa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady

Danuta Trzaskowska

---

[1] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w: Dz. U. z 2016 r. poz. 1579.

[2] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w: Dz. U. z 2014 r. poz. 183 oraz z 2016 r. poz. 846 i 996.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 września 2016 r., sygn. akt II SA/Wa 583/16, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w sprawie ze skargi Wojewody Mazowieckiego na uchwałę Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013r. Nr XLIII/404/2013 w części obejmującej zapisy załącznika do tej uchwały pn. „Statut Gminy Karczew" stwierdził „nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej §22 ust. 1-4, §23 ust. 2, §27, §28 ust. 1 i 2, §29 ust 2, §49, §78 ust. 4".
Zgodnie z art. 173, art. 175 §1 oraz art. 177 §1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej „p.p.s.a.") od wyroku wydanego przez wojewódzki sąd administracyjny przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia stronie odpisu wyroku wojewódzkiego sądu administracyjnego z uzasadnieniem. Natomiast zgodnie z art. 173 §1 p.p.s.a. skarga kasacyjna powinna być sporządzona przez adwokata lub radcę prawnego.
Art. 98 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (dalej „u.s.g.") stanowi, iż do złożenia skargi na rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody uprawniona jest gmina lub związek międzygminny, których interes prawny, uprawnienie albo kompetencja zostały naruszone, zaś według zdania drugiego tego przepisu podstawą do wniesienia skargi jest uchwała lub zarządzenie organu, który podjął uchwałę lub zarządzenie albo którego dotyczy rozstrzygnięcie nadzorcze. Wprawdzie art. 98 u.s.g. reguluje wniesienie przez gminę skargi na rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody, a zatem dotyczy wszczęcia w pierwszej instancji postępowania sądowoadministracyjnego, jednak zgodnie z *uchwałą siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 listopada 2012r. sygn. akt I OPS 3/12* brak jest podstaw do odmiennego sytuowania sposobu wniesienia skargi kasacyjnej w sytuacji, w której w wyrok wojewódzkiego sądu administracyjnego został wydany na skutek zaskarżenia uchwały rady gminy do wojewódzkiego sądu administracyjnego na skutek upływu terminu do wydania rozstrzygnięcia nadzorczego. Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w w/w uchwale te kompetencje wojewody mają również charakter środka nadzoru, do którego zastosowanie znajduje art. 98 ust. 3 u.s.g. zdanie drugie. W uchwale siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 listopada 2012r. sygn. akt I OPS 3/12 Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził co następuje:
„Zgodnie z art. 30 ust. 1 u.s.g. wójt wykonuje uchwały rady gminy i zadania gminy określone przepisami prawa, a do zadań tych należy m.in. określanie sposobu wykonywania uchwał. Radzie gminy przysługuje domniemanie właściwości, ale tylko w odniesieniu do tych spraw, które nie są ustawowo przypisane innym organom (art. 18 ust. 1 u.s.g.). Skoro zatem ustawodawca przewidział, jako warunek formalnoprawny, podejmowanie przez właściwy organ, czyli radę, uchwały o zaskarżeniu aktu nadzoru, to uchwałę taką, ze wszystkimi tego konsekwencjami w sferze procesowej, powinien wykonywać wójt, m.in. właśnie dlatego, że jest organem wykonawczym. Wykonanie uchwały o zaskarżeniu aktu nadzoru nie może polegać na innych czynnościach niż te, które są związane z tym zaskarżeniem - na wniesieniu skargi i dokonywaniu innych czynności procesowych wynikających ze zdolności sądowej. Wójt jest reprezentantem gminy w sferze publicznoprawnej i cywilnoprawnej, jest zobowiązany do przedstawiania aktów organów gminy, przyjmowania i składania oświadczeń woli i pism w stosunkach zewnętrznych, a tym samym do podpisywania każdego pisma procesowego w postępowaniach sądowych. Regulacje zawarte w art. 30 ust. 1 i art. 31 u.s.g. są wzajemnie powiązane. Nie można wskazać przesłanek, które przemawiałyby za odmiennym sytuowaniem zdolności procesowej w odniesieniu do sytuacji, gdy zaskarżany jest akt nadzoru i gdy to wojewoda zaskarża uchwałę rady gminy, bo upłynął termin stwierdzenia jej nieważności w postępowaniu nadzorczym. Te kompetencje wojewody też mają charakter środka nadzoru. Nieuprawnione jest zatem, bo niemające podstawy prawnej, a wywodzone w drodze zawiłej

- i nieuprawnionej - wykładni, przypisywanie w takiej sytuacji zdolności procesowej innemu niż wójt organowi gminy - radzie gminy, reprezentowanej przez przewodniczącego rady."
Natomiast według utrwalonego orzecznictwa sądowego uchwała wydana na podstawie art. 98 ust. 3 u.s.g. o wniesieniu skargi, a zatem także skargi kasacyjnej, może zostać wydana już po dokonaniu czynności wniesienia skargi/skargi kasacyjnej do sądu administracyjnego i stanowić tym samym zatwierdzenie czynności wcześniej dokonanej.
W postanowieniu z dnia 31 stycznia 2012r. I OSK 106/12 Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził co następuje: „*Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 98 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym należy wskazać, że Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznający niniejszą skargę kasacyjną podziela zawarty w niej pogląd, iż przepis ten powinien być interpretowany w sposób najszerzej uwzględniający prawo organu samorządu terytorialnego do zbadania przez sąd administracyjny legalności rozstrzygnięć nadzorczych. Skarga na rozstrzygnięcie nadzorcze, wniesiona przed podjęciem uchwały lub wydaniem stosownego zarządzenia, nie może zostać więc odrzucona, jeżeli w późniejszym terminie taki akt zostanie uchwalony i przekazany do sądu administracyjnego. Pogląd ten został przyjęty zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego (uchwała SN z dnia 27 lutego 1992 r., sygn. akt III AZP 8/91, Lex 9538, postanowienie SN z dnia 9 kwietnia 1992 r., sygn. akt III ARN 13/92, Lex nr 10908; postanowienie SN z dnia 5 października 1994 r., sygn. akt III ARN 53/94, OSNP/1994/12/186; postanowienie SN z dnia 21 września 1994 r., sygn. akt II ARN 43/94, OSNP/1994/12/185; postanowienie SN z dnia 7 lipca 1994 r., sygn. akt III ARN 42/94, OSNP/1994/9/138), jak i Naczelnego Sądu Administracyjnego (postanowienie NSA z dnia 30 listopada 2005 r., sygn. akt II OSK 290/05, OSP 2007/1/6, postanowienie NSA z dnia 6 wrzesień 2007 r., sygn. akt I OSK 1158/07, postanowienie NSA z dnia 4 stycznia 2011 r., sygn. akt II OSK 2450/10).*"
Wobec doręczenia w dniu 20 września 2016r. racy prawnemu Gminy Karczew przedmiotowego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skarga kasacyjna została przez radcę prawnego wniesiona do Naczelnego Sądu Administracyjnego w dniu 20 września 2016r., z powołaniem się jako podstawy kasacyjne zarówno na naruszenie przepisów postępowania, jak i na naruszenie przepisów prawa materialnego – jak w zarzutach oraz uzasadnieniu skargi kasacyjnej, stanowiącej załącznik do niniejszej uchwały.
W sytuacji, kiedy skarga kasacyjna zarzuca naruszenie prawa materialnego oraz naruszenie przepisów postępowania, co do zasady *w* pierwszej kolejności rozpoznaniu podlega zarzut naruszenia przepisów postępowania (tak wyrok NSA z dnia 27 czerwca 2012 r. II GSK 819/11; wyrok NSA z dnia 26 marca 2010 r. II FSK 1842/08; wyrok NSA z dnia 4 czerwca 2014 r. II GSK 402/13).
Zatem samo naruszenie przepisów postępowania przy wydaniu zaskarżonego wyroku z dnia 7 września 2016r. przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (jak w zarzutach skargi kasacyjnej z dnia 20 września 2016r.), stanowiło uzasadnioną podstawę do skorzystania z prawa zaskarżenia tegoż wyroku skargą kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
Zgodnie z art. 100 u.s.g. postępowanie sądowe w sprawach ze skarg na czynności nadzorcze wojewody wolne od opłat sądowych.

Przewodnicząca Rady

Danuta Trzaskowska

Rada Miejska w Karczewie
ul. Warszawska 28
05-480 Karczew

ZAŁĄCZNIK do
UCHWAŁY NR XXVIII/267/2016
RADY MIEJSKIEJ W KARCZEWIE
z dnia 30 listopada 2016 r.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO
Anna Faluta
RADCA PRAWNY

tel/fax 825-42-45, 825-42-57
ul. Filtrowa 59 lok. 10, 02-056 Warszawa **e-mail: anna.faluta@oirpwarszawa.pl**

Warszawa, dnia 20 października 2016 r.

Naczelny Sąd Administracyjny

Za pośrednictwem

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Sygnatura akt: II SA/Wa 583/16

Skarżący: Gmina Karczew
ul. Warszawska 28, 05-480 Karczew
zastępowana przez radcę prawnego Annę Faluta
Kancelaria Radcy Prawnego
ul. Filtrowa 56 lok. 10, 02-056 Warszawa

Organ nadzoru: Wojewoda Mazowiecki
Pl. Bankowy 3/5, 00-950 Warszawa

Skarga kasacyjna
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 września 2016 r. sygn. akt II SA/Wa 583/16 doręczonego pełnomocnikowi skarżącego wraz z uzasadnieniem w dniu 20 września 2016 r.

Na podstawie art. 173 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej „PrPostSądAdm"), w imieniu Gminy Karczew, działając na podstawie udzielonego pełnomocnictwa (pełnomocnictwo w załączeniu), **zaskarżam w całości** wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 września 2016 r. sygn. Akt II SA/Wa 583/16, stwierdzający nieważność uchwały Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013r. nr XLIII/404/2013 w sprawie zmiany Statutu Gminy Karczew w części obejmującej §22 ust. 1-4, §23 ust. 2, §27, §28 ust. 1 i 2,§29 ust 2, §49, §78 ust. 4, w sprawie ze skargi Wojewody Mazowieckiego na uchwałę Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013r. nr XLIII/404/2013 w sprawie zmiany Statutu Gminy Karczew w części obejmującej zapisy §22 ust. 1-4, §23 ust. 2, §27, §28 ust. 1 i 2, §29 ust 2, §49, §78 ust. 4 załącznika do uchwały pn. „Statut Gminy Karczew".

Zaskarżonemu wyrokowi Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie zarzucam:

I. Na podstawie art. 174 pkt 1 PrPostSądAdm **naruszenie prawa materialnego** poprzez błędną wykładnię, a mianowicie:

1. Art. 7 i 169 ust. 4 Konstytucji RP oraz art. 24 i art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym, polegające na błędnym przyjęciu, iż zapis §23 ust. 2 załącznika do zaskarżonej uchwały Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013r. nr XLIII/404/2013 istotnie narusza wyżej wymienione przepisy prawa poprzez nałożenie na radnego środka dyscyplinującego w postaci zobowiązania radnego do powiadomienia o nieobecności oraz usprawiedliwiania na piśmie nieobecności na sesji lub komisji, co w rezultacie doprowadziło do stwierdzenia jego nieważności;
2. Art. art. 58 ust. 1 i 169 ust. 1 i 4 Konstytucji RP oraz art. 23 ust. 2 i art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym, polegające na błędnym przyjęciu, iż zapisy §29 ust. 2 załącznika do zaskarżonej uchwały Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013r. nr XLIII/404/2013 istotnie naruszają wyżej wymienione przepisy prawa poprzez określenie zbyt wysokiego progu liczbowego dla istnienia klubu radnych w liczbie 4 i tym samym naruszenie wolności zrzeszania się rozumianej jako wolność zakładania klubów radnych, co w rezultacie doprowadziło do stwierdzenia jego nieważności;
3. Art. 7 i 169 ust. 1 i 4 Konstytucji RP oraz art. 3 ust.1 i art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym, polegające na błędnym przyjęciu, iż zapis §49 załącznika do zaskarżonej uchwały Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013r. nr XLIII/404/2013 istotnie narusza wyżej wymienione przepisy prawa nakładając na inną jednostkę samorządu terytorialnego obowiązek finansowy ponoszenia kosztów wspólnej sesji, w sytuacji w której zapis §49 załącznika do zaskarżonej uchwały obejmuje swoim zakresem wyłącznie wymóg organizacyjny skierowany do własnego organu gminy, a zatem zawiera regulację dopuszczalną ze względu na zasadę legalizmu oraz zasadę samodzielności jednostki samorządu terytorialnego, co w rezultacie doprowadziło do stwierdzenia jego nieważności.

II. Na podstawie art. 174 pkt 2 PrPostSądAdm **naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy**, a mianowicie:

1. Art. 138 oraz art. 147 § 1 PrPostSądAdm w zw. z art. 134 § 1 PrPostSądAdm, polegające na stwierdzeniu nieważności uchwały Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013r. nr XLIII/404/2013 w części obejmującej wymienione w sentencji wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lecz nieistniejące zapisy paragrafów zaskarżonej uchwały, w sytuacji, w której skarga dotyczyła zapisów stanowiących treść załącznika do uchwały Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013r. nr XLIII/404/2013 pn. „Statut Gminy Karczew", co czyni zaskarżony wyrok wadliwym;
2. Art. 3, art. 141 §4 oraz art. 147 § 1 PrPostSądAdm poprzez błędne ustalenie, iż o naruszeniu przez zapis §29 ust. 2 załącznika do zaskarżonej uchwały pn. „Statut Gminy Karczew" wolności radnych zrzeszania się w klubach, wynikającej z art. 58 ust. 1 Konstytucji RP, świadczy wyłącznie pismo radnych w sytuacji, gdy biorąc pod uwagę wynikającą z art. 169 ust. 1 Konstytucji RP zasadę samodzielności gminy oraz uwzględniając utrwalone orzecznictwo sądowoadministracyjne w zakresie wykładni art. 23 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym, w każdym stanie faktycznym powinno się brać pod uwagę realia polityczno – społeczne istniejące w danej jednostce samorządu terytorialnego, co w rezultacie doprowadziło do błędnego uwzględnienia skargi w części dotyczącej zapisu §29 ust. 2 załącznika do zaskarżonej uchwały, pomimo braku zaistnienia ku temu przesłanki naruszenia prawa.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 176 §1 pkt 3 w zw. z art. 185 § 1 PrPostSądAdm **wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości** i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie.

Ponadto na podstawie:

- art. 176 §2 PrPostSądAdm wnoszę o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie;

- art. 203 pkt 2 PrPostSądAdm wnoszę o zasądzenie od Organu na rzecz Gminy Karczew zwrotu kosztów postępowania wg norm przepisanych;
- art. 193 w zw. z art. 106 §3 PrPostSądAdm wnoszę o dopuszczenie dowodu z dokumentu Uchwały Rady Miejskiej w Karczewie Nr XLV/423/2013 z dnia 29 października 2013 r. w sprawie zasad przyznawania i wysokości diet przysługujących radnym Rady Miejskiej w Karczewie, na okoliczność powiązania czynności usprawiedliwiania nieobecności na Sesjach Rady lub posiedzeniach stałych Komisji z wysokością należnej radnym diety;
- art. 193 w zw. z art. 106 §3 PrPostSądAdm wnoszę o dopuszczenie dowodu z dokumentu Uchwały Rady Miejskiej w Karczewie Nr XXIV/169/2008 z dnia 19 czerwca 2008 r. w sprawie uchwalenia Statutu Gminy Karczew wraz z załącznikiem do tej uchwały na okoliczność wysokości progu liczbowego dla utworzenia klubu radnych sprzed zmiany dokonanej zaskarżoną uchwałą Rady Miejskiej w Karczewie Nr XLIII/404/2013 z dnia 3 września 2013 r.;
- art. 193 w zw. z art. 106 §3 PrPostSądAdm wnoszę o dopuszczenie dowodu z dokumentu Uchwały Rady Miejskiej w Karczewie Nr VIII/62/2003 z dnia 30 maja 2003 r. w sprawie uchwalenia Statutu Gminy Karczew oraz Regulaminu Rady Miejskiej w Karczewie wraz z wyciągiem Z Załącznika nr 1 do tej uchwały, na okoliczność wysokości progu liczbowego dla utworzenia klubu radnych obowiązującego w Gminie Karczew od 2003 r.,

wskazując, iż przeprowadzenie wyżej wymienionych uzupełniających dowodów z dokumentów jest niezbędne do wyjaśnienia istotnych okoliczności oraz nie spowoduje przedłużenia postępowania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 7 września 2016 r., sygn. akt II SA/Wa 583/16, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w sprawie ze skargi Wojewody Mazowieckiego na uchwałę Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013r. Nr XLIII/404/2013 w części obejmującej zapisy załącznika do tej uchwały pn. „Statut Gminy Karczew" stwierdził *„nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej §22 ust. 1-4, §23 ust. 2, §27, §28 ust. 1 i 2, §29 ust 2, §49, §78 ust. 4"*.
Powyższe rozstrzygnięcie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie jest nieprawidłowe i nie może się ostać z następujących powodów:

Zarzuty naruszenia prawa materialnego

Ad. I. 1. Odnosząc się do pierwszego zarzutu błędnej wykładni art. 7 i 169 ust. 4 Konstytucji RP oraz art. 24 i art. 91 ust. 1 u.s.g. należy wyjść od przyznania, iż:
- nie ulega wątpliwości ugruntowany pogląd, że przepisy u.s.g. nie uzasadniają stosowania przez radę gminy wobec radnych środków dyscyplinujących w razie niewykonywania przez nich obowiązku uczestniczenia w pracach rady;
- jedynym przewidzianym prawem instrumentem mogącym mieć wpływ na wykonywanie mandatu radnego poprzez udział w pracach rady i jej komisji, jest ustalenie zasad przyznawania diet radnym przez uzależnienie wysokości diety od obecności na posiedzeniach rady i jej komisji.

Zapis § 23 ust. 2 Statutu, zobowiązujący radnego do powiadomienia z wyprzedzeniem o swojej nieobecności Biuro Rady oraz usprawiedliwienia na piśmie swojej nieobecności na Sesji Rady lub posiedzeniu stałej Komisji odpowiednio u Przewodniczącego lub przewodniczącego komisji, nie nakłada na radnych obowiązków z zakresu sposobu wykonywania mandatu radnego lub też środków dyscyplinujących rozumianych jako narzucających określony sposób wykonywania mandatu radnego. Powiadomienie oraz usprawiedliwienie pisemne nieobecności stanowi tu jedynie czynność techniczną powiązaną z regulacją §23 ust. 1 Statutu oraz zasadą rozliczania diety radnego wynikającą z Uchwały Rady Miejskiej w Karczewie Nr XLV/423/2013 z dnia 29 października 2013 r. Zgodnie bowiem z zapisem §2 ust. 1 tej uchwały radnemu przysługuje dieta za czynności związane z wykonywaniem

mandatu, w tym za udział w Sesjach Rady i posiedzeniach stałych Komisji, zaś na podstawie zapisu §4 ust. 1 tejże uchwały dieta ulega odpowiedniemu zmniejszeniu za nieusprawiedliwioną nieobecność radnego na Sesji Rady lub posiedzeniu stałej Komisji. Zatem zapis § 23 ust. 2 Statutu określa jedynie rodzaj czynności techniczno - organizacyjnych pozwalających na prawidłowe rozliczanie diet radnych oraz czynności usprawniających pracę rady i jej komisji ze względu na wymagane do odbycia posiedzeń rady i komisji kworum. W żadnym zaś razie zapis ten nie jest nakładaniem na radnych obowiązków czy środków dyscyplinujących do określonego sposobu wykonywania mandatu radnego, nie mającym umocowania w u.s.g., a przez to naruszającym zasadę legalizmu z art. 7 Konstytucji RP. Nie jest to bowiem nałożenie obowiązku uczestnictwa w Sesjach Rady lub posiedzeniach Komisji. Za taką interpretacją powiadamiania oraz usprawiedliwiania nieobecności, o której mowa w zapisie §23 ust. 2 Statutu, przemawia fakt, iż nie zostały wprowadzone żadne kryteria oceny czy treść oświadczenia o powiadomieniu lub usprawiedliwieniu nieobecności jest wystarczająca do przyjęcia, że nieobecność była uzasadniona i nie stanowi podstawy do zmniejszenia wysokości diety lub wyciągnięcia jakichkolwiek innych reperkusji wobec radnego.

Dowód: Uchwała Rady Miejskiej w Karczewie Nr XLV/423/2013 z dnia 29 października 2013 r.

Wykładnia art. 24 u.s.g. dokonana przez Wojewódzki Sąd Administracyjny jako brak możliwości określania jakichkolwiek czynności techniczno – organizacyjnych służących usprawnieniu pracy organów gminy, czy też rozliczaniu należnych diet, jest zbyt daleko idąca, a wynikające z niej rozstrzygnięcie o stwierdzeniu nieważności przepisu §23 ust. 2 - według sentencji wyroku - zaskarżonej uchwały Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013r. nr XLIII/404/2013, nie może się ostać. Poprzez wykładnię art. 24 u.s.g. zastosowaną w niniejszej sprawie w zaskarżonym wyroku dochodzi zdaniem skarżącej Gminy do ograniczenia wynikającej z art. 169 ust. 4 Konstytucji RP samodzielności gminy w określeniu zasad ustroju wewnętrznego swoich organów.

Ad. I. 2. Odnosząc się do drugiego zarzutu, polegającego na naruszeniu Art. art. 58 ust. 1 i 169 ust. 1 i 4 Konstytucji RP oraz art. 23 ust. 2 i art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (dalej „u.s.g.") należy wskazać, co następuje:
Na stronie 8 uzasadnienia wyroku Sąd stwierdził, iż przy niewielkiej liczebności ustawowego składu rady (w tym przypadku 15 radnych) ustalenie w Statucie dla utworzenia klubu radnych limitu osobowego w liczbie 4 radnych w ocenie Sądu narusza art. 23 ust. 2 u.s.g. w zw. z art. 58 ust. 1 Konstytucji RP, stanowi bowiem przeszkodę w korzystaniu przez radnych – przy uwzględnieniu realiów w postaci rozdrobnienia sceny politycznej – z prawa zrzeszania się w klubach. Przytaczając utrwalony w orzecznictwie sądowoadministracyjnym pogląd, iż progi liczbowe dla istnienia klubu radnych muszą oczywiście istnieć, jednakże winny być dostosowane do realiów sceny politycznej jednostki samorządu terytorialnego, Sąd wskazał jednocześnie, iż okoliczność, że w innej sprawie próg liczbowy dla utworzenia klubu radnych określony na poziomie 4 radnych uznany został za nie naruszający wolności zrzeszania się, nie oznacza, że w przypadku każdej Rady tak ustalony próg liczbowy zapewnia wolność zrzeszania się radnych w klubach. W związku z tym, iż naruszenie prawa do zrzeszania się w klubach przez zapis 29 ust. 2 Statutu podnosiło dwóch radnych w piśmie skierowanym do Wojewody Mazowieckiego, Sąd stwierdził nieważność przepisu §29 ust. 2 - według sentencji wyroku - zaskarżonej Uchwały Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013 r. Nr XLIII/404/2013.
Zgodnie z utrwaloną wykładnią art. 23 ust. 2 u.s.g. w zw. z art. 58 ust. 1 Konstytucji RP, mającą odzwierciedlenie w przytoczonym przez Sąd orzecznictwie sądów administracyjnych, przy ocenie czy próg liczbowy dla utworzenia klubu radnych nie narusza konstytucyjnie zagwarantowanego prawa zrzeszania się należy uwzględniać dla każdej jednostki samorządu terytorialnego istniejące realia społeczno – polityczne oraz całość regulacji statutowych powiązanych z funkcjonowaniem rady. Wynika to bowiem z innej konstytucyjnej zasady samodzielności gminy, wynikającej z art. 169 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którą gminie przysługuje samodzielność w zakresie kształtowania struktury

organizacyjnej swoich organów tak by w maksymalny sposób wypełniła ona swoje zadania. Zatem wykładnia art. 23 ust. 2 u.s.g. winna uwzględniać niejako kolizję dwóch konstytucyjnych zasad – wolności zrzeszania się rozumianej jako wolność zakładania klubów radnych, z drugiej zaś strony zasadę samodzielności jednostki samorządu terytorialnego w kształtowaniu struktury organizacyjnej swoich organów, która nie może być tylko pozorna. W tym miejscu należy przytoczyć stanowisko wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 3 września 2015r. sygn. akt II SA/Sz 182/15:

„Sąd co prawda podziela stanowisko sądów administracyjnych orzekających w podobnych sprawach, zawarte m.in. w wyrokach: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 15 października 2008 r. (III SA/Wr 337/08) a także Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 listopada 1996 r. (II SA 910/96) oraz z dnia 22 sierpnia 2013 r. (II OSK 1619/13), zgodnie z którym przy niewielkiej liczebności ustawowego składu rady, ustalenie w statucie gminy wysokiego progu liczbowego tworzenia klubu radnych stanowi istotne naruszenie art. 23 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym, ***jednakże zdaniem Sądu w każdym przypadku winny być brane pod uwagę także występujące realia, w tym nie tylko liczebność rady ale także wytworzony w niej układ społeczno-polityczny. Należy też zaznaczyć, że opisane wyżej rozstrzygnięcia chociaż także dotyczyły kwestii związanych z wprowadzeniem określonego progu liczbowego wymaganego do utworzenia klubu radnych to jednak wydane zostały w odmiennych stanach faktycznych bowiem wspomniane progi uległy podwyższeniu z 3 do 5 radnych, podczas gdy w niniejszej sprawie próg podwyższono z 3 do 4 radnych (co przy 15-osobowym składzie Rady stanowi istotną różnicę)****.*

(...)Przepis art. 23 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym wskazuje jednoznacznie, że radni mogą tworzyć kluby radnych, działające na zasadach określonych w statucie gminy. Żaden przepis tej ustawy nie narzuca przy tym jakichkolwiek ograniczeń z punktu widzenia minimalnej liczby radnych mogących tworzyć wspomniane kluby.

W literaturze dotyczącej zagadnień związanych z samorządem terytorialnym wywodzi się, że z Konstytucji wynika, iż statuty gmin, obok niej i ustaw samorządowych stanowią podstawowe źródło prawa ustrojowego. Lokalna regulacja ustrojowa odbywa się przede wszystkim w formie statutu.

W układach samorządowych (zdecentralizowanych) statut jest wyrazem swego rodzaju autonomii w zakresie regulacji "życia wewnętrznego" w samorządzie (...). Należy go traktować jako integralną część ustrojowego prawa samorządu (...). Statut może normować wszystkie zagadnienia ustrojowe gminy nienormowane wyraźnie w ustawie, byleby nie był sprzeczny z przepisami ustawowymi. Wniosek taki wynika z samorządowego charakteru gmin, które w miarę samodzielnie winny normować swą strukturę.

Z jednej strony zatem Rada Gminy powinna przy ustalaniu zasad działania klubów radnych mieć na uwadze art. 58 ust. 1 Konstytucji Rzeczpospolitej, który każdemu zapewnia wolność zrzeszania się, jednak z drugiej strony nie powinno dochodzić do naruszania - wynikającej z art. 169 ust. 1 Konstytucji - zasady samodzielności Gminy w zakresie kształtowania struktury organizacyjnej swoich organów tak by w maksymalny sposób wypełniła ona swoje zadania.

Zgodnie bowiem z treścią art. 169 ust. 1 Konstytucji, jednostki samorządu terytorialnego wykonują swoje zadania za pośrednictwem organów stanowiących i wykonawczych. Natomiast w myśl art. 169 ust. 4 Konstytucji, ustrój wewnętrzny jednostek samorządu terytorialnego określają, w granicach ustaw, ich organy stanowiące.

Z kolei na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, o ustroju gminy stanowi jej statut. Zgodnie zaś z art. 23 ust. 2 tej ustawy, radni mogą tworzyć kluby radnych, działające na zasadach określonych w statucie gminy.

Gdyby uznać, że podwyższenie liczby radnych, którzy mogą utworzyć klub radnych, z trzech do ***czterech radnych jest niedopuszczalne bowiem narusza prawo radnych do zrzeszania się to tym samym należałoby uznać, że w wypadku gmin liczących do 20.000 mieszkańców - w których w skład rady wchodzą radni w liczbie piętnastu (art. 17 pkt 1 ustawy o samorządzie***

gminnym) - uprawnienie rady do określania zasad tworzenia klubów radnych jest jedynie iluzoryczne. W praktyce bowiem wspomniana liczba radnych mogłaby wynosić wyłącznie 3 radnych. *Przyjęcie większej liczby nie byłoby możliwe z przyczyn opisanych powyżej natomiast ustalenie mniejszej liczby nie byłoby możliwe bowiem w orzecznictwie przyjmuje się, że liczba osób tworzących ciała kolegialne powinna być ustalona na poziomie 3 radnych zgodnie z zasadą wynikającą z prawa rzymskiego - tres faciunt Collegium, przyjętą także we współczesnej europejskiej kulturze prawnej (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 19 sierpnia 2015 r., sygn. akt III SA/Wr 510/15)."*

W przedmiotowej sprawie Sąd dokonał wykładni art. 23 ust. 2 u.s.g. wyłącznie w powiązaniu z błędną w ocenie Skarżącej Gminy wykładnią art. 58 ust. 1 Konstytucji RP, nie uwzględniającą innej konstytucyjnej zasady samodzielności gminy, wynikającej z art. 169 ust. 1 i 4 Konstytucji RP, w tym z pominięciem okoliczności przedmiotowej sprawy, dotyczących występujących realiów w zakresie rozdrobnienia sceny społeczno – politycznej w składzie rady oraz całokształtu regulacji Statutu Gminy Karczew. Statut Gminy Karczew nie przyznaje bowiem klubom radnych szczególnych uprawnień oraz określa liczebność Komisji Rewizyjnej na poziomie od 3 do 5 radnych. Przede wszystkim należy wskazać, iż próg liczbowy dla utworzenia klubu radnych na poziomie 4 radnych istniał w zapisach Statutu Gminy Karczew także przed dokonaniem zmian w Statucie zaskarżoną Uchwałą Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013r. Nr XLIII/404/2013. Od początku funkcjonowania Gminy Karczew w aktualnych realiach ustrojowych nie były tworzone kluby radnych przy zasadniczo niezmiennej scenie społeczno – politycznej (co było przedmiotem ustaleń Sądu na rozprawie) i jej niemal identycznym rozdrobnieniu, opartym nie na przynależności ściśle politycznej (partyjnej), ale na przynależności do lokalnych wspólnot samorządowych. Powodem braku funkcjonowania klubów radnych w Gminie Karczew był – jak w większości gmin liczących do 20.000 mieszkańców – nie wysoki prób liczbowy określony dla ich tworzenia, a jedynie brak potrzeby tworzenia kolejnych form zrzeszania się ponad funkcjonujące w utrwalonej tradycji tak małej gminy wspólnoty samorządowe. Świadczy o tym brak dotychczasowego kwestionowania progu liczbowego 4 radnych dla utworzenia klubu radnych, istniejącego od około 13 lat.

Dowód: Uchwała Rady Miejskiej w Karczewie Nr XXIV/169/2008 z dnia 19 czerwca 2008 r.
Uchwała Rady Miejskiej w Karczewie Nr VIII/62/2003 z dnia 30 maja 2003 r.

To właśnie wynikająca z art. 169 ust. 1 Konstytucji RP zasada samodzielności gminy winna zapewniać jej możliwość określenia progu liczbowego dla utworzenia klubu radnych stosownie do utrwalonej tradycji gminy w zakresie społeczno – politycznego rozdrobnienia składu rady. Istotna jest tu okoliczność, iż zrzeszanie się w klubie radnych oznacza tworzenie grup o wspólnych poglądach prezentowanych na zewnątrz i mających wpływ na decyzyjność rady, stanowiąc wyraz dojrzałości i kultury politycznej. Trudno zatem odbierać samej radzie kompetencję do określenia jakiej liczbie radnych chce nadać siłę autorytetu klubu, ze względu na panującą w gminie tradycję i realia społeczno – polityczne, tym bardziej, iż różnica pomiędzy progiem 3 a 4 radnych mogących utworzyć klub jest znacząca dla rady liczącej piętnastu radnych. Warto również wskazać, iż w praktyce małych gmin liczących do 20.000 mieszkańców o piętnastoosobowym składzie rady, bardzo częste jest określanie progu liczbowego dla utworzenia klubu radnych na poziomie 4 radnych, a jeszcze bardziej powszechne jest zjawisko braku funkcjonowania klubów radnych nie z powodu zbyt wysokiego określenia tegoż progu liczbowego, ale z powodu realiów czy praktycznych aspektów funkcjonowania tak małych organów kolegialnych. Stwierdzenie nieważności regulacji przepisu określającego próg liczbowy dla utworzenia klubu radnych na poziomie 4 radnych dla gmin o piętnastoosobowym składzie rady, winno być dokonane w oparciu o wszechstronną analizę wszystkich postanowień Statutu oraz analizę realiów funkcjonowania tej konkretnej jednostki samorządu terytorialnego. Oznacza ono bowiem możliwość ustalenia takiego progu wyłącznie na poziomie 3 radnych, a zatem wykładnia art. 23 ust. 2 u.s.g. dokonana wyłącznie w związku z art. 58 ust. 1 Konstytucji RP czyni w

tym przypadku iluzorycznym uprawnienie rady do określenia zasad funkcjonowania klubów, w tym ich składu osobowego (tak wyżej cytowany wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 3 września 2015 r. sygn. akt II SA/Sz 182/15). Ponadto ustalenie progu liczbowego dla klubu radnych wyłącznie na poziomie 3 radnych rodzi konsekwencje w postaci możliwości powstania aż 5 klubów radnych, co z kolei przy obowiązującej regulacji dla składu Komisji Rewizyjnej w przedmiotowej sprawie w liczbie od 3 do 5 radnych (tak §64 ust. 2 Statutu Gminy Karczew) oraz w związku z art. 18a ust. 2 u.s.g., zapewnia członkostwo w tej komisji wyłącznie lub prawie wyłącznie przedstawicielom klubów. Stanowił to zatem ograniczenie pozostałym radnym możliwość bycia członkiem Komisji Rewizyjnej, w tym radnym nie zrzeszonym w sytuacji, gdy klubów było by mniej niż 5. Dokonana zatem przez Sąd wykładnia art. 23 ust. 2 u.s.g. wyłącznie przez pryzmat wolności zrzeszania się z art. 58 ust. 1 Konstytucji RP, narusza w okolicznościach tej konkretnej sprawy samodzielność Gminy Karczew opartą na art. 169 ust. 1 i 4 Konstytucji RP. Kolizję dwóch konstytucyjnie zagwarantowanych praw – wolności zrzeszania się oraz samodzielności jednostki samorządu terytorialnego - należy tak wykładać, aby żadne z tych praw nie zostało zdezawuowane. Potwierdza to tylko utrwalone orzecznictwo sądowoadministracyjne, zgodnie z którym przepis art. 23 ust. 2 u.s.g. dotyczy materii ustrojowej i winien być interpretowany w powiązaniu z innymi przepisami o charakterze ustrojowym, a kluby radnych ściśle związane są z funkcjonowaniem rady i stąd rada określa zasady działania klubów radnych, co w istocie powinno prowadzić do podporządkowania ich radzie (tak wyrok Naczelnego Sąd Administracyjnego z dnia 23 maja 2005 r. sygn. akt OSK 1616/04).

Ad. I. 3. Również wykładnia art. 51 ust. 1 u.s.g., która doprowadziła do stwierdzenia nieważności zapisu §49 załącznika do zaskarżonej Uchwały Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013r. nr XLIII/404/2013, obarczona jest błędem polegającym na uznaniu braku możliwości regulacji w statucie gminy zasad ponoszenia kosztów wspólnej sesji rady, odbywanej z inną jednostka samorządu terytorialnego. Zapis §49 Statutu w zw. z art. 3 ust. 1 u.s.g. nie ogranicza bowiem w swoim prawach innej jednostki samorządu terytorialnego w zakresie zobowiązań finansowych, stanowiąc jedynie instrukcję, czy też warunek skierowany do swoich organów w przedmiocie zasad finansowania takiej sesji. Biorąc pod uwagę regulację §49 Statutu o treści: „*Koszty wspólnej sesji ponoszą równomiernie zainteresowane jednostki samorządu terytorialnego, chyba że radni uczestniczący we wspólnej sesji postanowią inaczej*" nie jest możliwe przyjęcie, że wchodzi on w kolizję z art. 3 ust. 1 oraz art. 51 ust. 1 u.s.g., nakładając jakikolwiek obowiązek dla innych jednostek samorządu terytorialnego. Wykładnia art. 51 ust. 1 u.s.g. w związku z art. 3 ust. 1 u.s.g. oraz art. 7 i 169 ust. 4 Konstytucji RP nie może ograniczać możliwości stanowienia przez gminę o obowiązujących ją tylko zasadach ponoszenia wspólnych sesji z inną jednostką, które jeśli nie zostaną zachowane, spowodują brak możliwości organizacji i przeprowadzenia wspólnej sesji. Sąd pierwszej instancji błędnie zatem przyjął, iż wykładnia art. 51 ust. 1 u.s.g. nie dopuszcza możliwości stanowienia w statucie o kosztach wspólnej sesji z inną jednostka samorządu. Bowiem tylko taka błędna wykładnia przepisu art. 51 ust. 1 u.s.g. mogła doprowadzić Sąd do konkluzji, że istotnie narusza go zapis redakcyjny przepisu §49 Statutu.

Zarzuty naruszenia przepisów postępowania

Ad. II. 1. Zaskarżona Uchwała Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013 r. Nr XLIII/404/2013 zawiera w swojej treści cztery paragrafy, przy czym w §1 tejże uchwały stanowi się o zmianie dotychczasowej treści Statutu Gminy Karczew w ten sposób, że otrzymał on nowe brzmienie jak w załączniku do przedmiotowej uchwały. Skarga Wojewody Mazowieckiego zawierała żądanie stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały w części dotyczącej enumeratywnie wymienionych zapisów załącznika do uchwały pn. „Statut Gminy Karczew". Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w zaskarżonym wyroku ani w komparycji, ani w treści rozstrzygnięcia nie określił, iż stwierdzenie nieważności dotyczy zapisów załącznika do zaskarżonej uchwały pn. „Statut Gminy Karczew". Uchwała Rady Miejskiej w Karczewie z dnia 3 września 2013 r. Nr XLIII/404/2013 nie

zawiera wymienionych w treści zaskarżonego wyroku zapisów §22 ust. 1-4, §23 ust. 2, §27, §28 ust. 1 i 2, §29 ust 2, §49, §78 ust. 4, lecz zapisy te stanowią treść załącznika do przedmiotowej uchwały pn. „Statut Gminy Karczew". Zgodnie z art. 138 PrPostSądAdm precyzyjne wskazanie w sentencji wyroku jakiego aktu lub czynności wyrok dotyczy ma zasadnicze znaczenie i nie może budzić wątpliwości, ani podlegać interpretacji, a to w związku z art. 134 §1 PrPostSądAdm, stanowiącym o związaniu Sądu granicami zaskarżenia oraz w związku z powagą rzeczy osądzonej. Fakt, iż przedmiotowa uchwała nie zawiera w swojej treści paragrafów o oznaczeniu numerycznym od 22 wzwyż, albo też fakt, iż stwierdzenie nieważności nie dotyczyło zapisów załącznika do uchwały o numerach paragrafów od 1 do 4 (o tożsamym oznaczeniu numerycznym co treść samej uchwały), nie przesądza o braku wadliwości rozstrzygnięcia sentencji wyroku bez oznaczenia, iż dotyczy ono załącznika do uchwały pn. „Statut Gminy Karczew" lub §1 uchwały w części stanowiącej wymienione numerycznie zapisy załącznika do uchwały. Zaistniały błąd w dokładnym oznaczeniu treści aktu, którego nieważność stwierdził Sąd, nie podlega przy tym sprostowaniu lub wykładni. Stosownie bowiem do art. 156 § 1 i 2 PrPostSądAdm sprostowanie może dotyczyć wyłącznie nieprawidłowości o oczywistym charakterze, które jednoznacznie wynikają z treści orzeczenia w sposób pozwalający na natychmiastowe ich rozpoznanie, co w okolicznościach tej sprawy nie dotyczy prawidłowego oznaczenia zapisów uchwały, których nieważność stwierdził Sąd. Natomiast wykładnia wyroku nie może prowadzić do uzupełnienia podjętego rozstrzygnięcia przez poszerzenie go o inne elementy, w tym elementy oznaczające akt lub czynność, których dotyczy stwierdzenie nieważności. Tak samo jak przy redakcji tekstów normatywnych, również przy pozbawianiu ich mocy obowiązującej, w tym stwierdzaniu ich nieważności, konieczne jest precyzyjne opisywanie ich oznaczenia, tak by nie było potrzebne korzystanie z dodatkowych zabiegów interpretacyjnych przy odczytywaniu, które z zapisów aktu precyzyjnie wskazanego w sentencji rozstrzygnięcia utraciły swoją moc. Z sentencji zaskarżonego wyroku Sądu nie wynika prawidłowa oraz zgodna z treścią żądania skargi treść rozstrzygnięcia. Wobec takiej wadliwości wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie winien zostać uchylony w całości, jako obarczony istotnym naruszeniem przepisów art. 138 oraz art. 147 § 1 PrPostSądAdm w zw. z art. 134 § 1 PrPostSądAdm.

Ad. II. 2. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 3, art. 141 §4 oraz art. 147 § 1 PrPostSądAdm poprzez błędne ustalenie, iż o naruszeniu wolności radnych zrzeszania się w klubach wynikającej z art. 58 ust. 1 Konstytucji RP przez zapis §29 ust. 2 załącznika do zaskarżonej uchwały pn. „Statut Gminy Karczew", świadczy wyłącznie pismo dwóch radnych z dnia 16 lutego 2016r. znajdujące się w aktach sprawy należy podnieść, iż Sąd przy ustaleniu w tej konkretnej sprawie faktów przemawiających o naruszeniu konstytucyjnej wolności zrzeszania się radnych w klubach ograniczył się do zdawkowego powołania się na w/w pismo, bez wskazania jakie konkretnie argumenty przemawiają za brakiem w tej właśnie jednostce samorządu terytorialnego możliwości samodzielnego zrzeszania się radnych w klubach. Konieczność przytoczenia takich ustaleń wynika po pierwsze z tego, że przedmiotowe pismo podpisane zostało wyłącznie przez dwóch radnych, a zatem nie świadczy ono, iż pozostałych 13 radnych pozbawionych jest możliwości zrzeszenia się w klubie. W istniejących w przedmiotowej sprawie realiach mogłyby powstać aż trzy kluby radnych, a żadni z pozostałych radnych nie widzą w progu 4 radnych dla założenia klubu ograniczenia ich prawa zrzeszania się. Dalej przytoczone w przedmiotowym piśmie rozdrobnienie sceny społeczno – politycznej, nie przemawia za tym, iż próg liczbowy dla utworzenia klubu w postaci 4 radnych pozbawia możliwości aż 7 radnych prawa zrzeszenia się w klubie. Także powołany w przedmiotowym piśmie argument, iż tylko możliwość zrzeszenia się w klubie zapewnia korzystanie z przywilejów umożliwiających pełną reprezentację mieszkańców danego okręgu nie jest trafny. Członkostwo w Komisji Rewizyjnej nie jest przecież jedynym dla radnego instrumentem kontroli działalność gminy, przy czym posiedzenia i dokumentacja Komisji Rewizyjnej są jawne, a wyniki jej prac podlegają ocenie rady. Brak ustaleń Sądu pierwszej instancji jakie okoliczności przemawiają za naruszeniem przez zapis §29 ust. 2 Statutu wolności zrzeszania się w klubie radnych, uniemożliwia możliwość dokonania oceny prawidłowości ustaleń Sądu w tym zakresie, a także i głębszą polemikę z istnieniem

podstaw do stwierdzenia nieważności §29 ust. 2 Statutu Gminy Karczew. Z pisma dwóch radnych z dnia 16 lutego 2016r. wynika bowiem niewątpliwie tylko fakt, iż dwóch radnych Rady Miejskiej w Karczewie nie ma obecnie zapewnionej możliwości wzmocnienia swojej pozycji w radzie poprzez utworzenie klubu radnych.

W związku z powyżej przedstawionymi zarzutami, wniesienie niniejszej skargi okazało się konieczne, wobec czego, wnoszę jak w *petitum*.

PEŁNOMOCNIK

Anna Faluta

Załączniki:

1. Pełnomocnictwo
2. Uchwała Rady Miejskiej w Karczewie Nr XLV/423/2013 z dnia 29 października 2013 r.
3. Uchwała Rady Miejskiej w Karczewie Nr XXIV/169/2008 z dnia 19 czerwca 2008 r. wraz z załącznikiem
4. Uchwała Rady Miejskiej w Karczewie Nr VIII/62/2003 z dnia 30 maja 2003 r. z wyciągiem z Załącznika nr 1
5. Dwa odpisy skargi kasacyjnej wraz z załącznikami

PRZEWODNICZĄCA RADY

Danuta Trzaskowska